

ANIVERSĂRI UNESCO

PETRE ANDREI - 120 ANI DE LA NAȘTERE

Prezenta antologie este prefată de rectorul Universității Petre Andrei din Iași, prof. univ. Doru Tompea, în dialog cu scriitorul Aurel Stefanachi.

COLECȚIA OPERA OMNIA

PETRE ANDREI

P. Andrei

Născut la 29 iunie 1891 la Brăila. Absolvent al Liceului „Nicolae Bălcescu” din Brăila. Licențiat al Facultății de Litere și Filosofie din Iași în anul 1913 cu „Magna cum laudae”. Voluntar în războiul pentru întregirea patriei. Doctor în filosofie, prin susținerea lucrării „Filosofia valorii”. Profesor la catedra de sociologie din Iași în anul 1922. Ministrul Instrucțiunii Publice (1932-1933). Membru al Academiei „Kant studien” din Berlin și al Academiei de Științe Sociale din Washington. Membru post-mortem al Academiei Române la 31 ianuarie 1991.

Universitatea „Petre Andrei” din Iași

– dialog cu profesorul universitar rector Doru Tompea –

Aurel ȘTEFANACHI: Domnule rector Doru Tompea propun să începem acest dialog sub semnul „clarificărilor”. Așadar, cine este Doru Tompea și ce este UPA din Iași în tabloul universitar al României?

„Societatea Culturală Ethos – primul proiect cultural al lui Petru P. Andrei”

Doru TOMPEA: Aș începe cu cine este UPA din Iași în tabloul universitar din România, pentru că veți vedea atunci când voi vorbi despre mine că voi insista foarte mult asupra celui mai important proiect din viața mea, care este Universitatea Petre Andrei din Iași și Fundația Academică Petre Andrei din Iași. La sfârșitul lui decembrie 1989, împreună cu un grup de intelectuali, oameni de cultură, universitari, profesori, medici, avocați am considerat oportun să ne adunăm acasă, la *profesorul Petru P. Andrei*, pe strada *Karol Marx*, cum obișnuia el să glumească, Lascăr Catargi acum. Asta în timp ce universitățile au început să fiarbă. În stradă era revoluție. În acele zile de sfârșit de decembrie, noi am considerat că mai important pentru Iași și pentru destinele noastre era să gândim niște proiecte culturale. Primul proiect de acest gen a fost cel al *Societății Culturale Ethos*, care a fost inițiat de *Profesorul Petru P. Andrei*, alături de profesorul *Mihai Gheorghe*, *Ion Străchinaru*, *Horia Holban*, *Ana Vrăjitoru*, *Emilian Marcu*, *Mihai Amironesei*, *Dumitru Alexoaie*, *D.N. Zaharia*, *Rodica Leițoiu*, *Gheorghe Botiș*, *Gabriel Popescu* și alții, proiect la care ulterior au aderat și alte personalități ale vremii. Societatea culturală Ethos își propunea să

promoveze valorile culturale autentice în spațiul european și universal. În același timp, atunci am gândit reînființarea „Revistei Culturale Ethos”, o revistă de prestigiu în perioada interbelică, desființată după venirea la putere a guvernului Antonescu. O revistă de cultură în care au publicat cele mai mari spirite ale perioadei respective. Mă bucură faptul că m-am atașat și am contribuit și eu la aceste proiecte și la revigorarea lor, dar mai ales că am reușit pînă prin '95 să asigurăm continuitate și durabilitate ambele proiecte. Apoi, atenția noastră s-a concentrat cu precădere spre cel mai amplu proiect pe care l-am conceput și la care am lucrat, iar după ce profesorul Petru P. Andrei s-a stins, l-am coordonat. Mă refer la *proiectul Petre Andrei*. Acesta a avut două componente: una culturală, înființarea unei fundații care să îi poarte numele – *Fundația Academică Petre Andrei*, care și-a propus să readucă în conștiința publică opera savantului Petre Andrei, o personalitate care din cauza vremurilor a avut un destin tragic. Am intrat astfel în posesia documentelor de familie, a manuscriselor savantului Petre Andrei, unele dintre ele netipărite, nescrise la lumină, protejate de nenea Pichi (n.a. domnul Petru P. Andrei) de furia legionară și apoi de opacitatea și brutalitatea regimului comunist. Parte din opera acestuia nu a fost niciodată publicată pînă cînd nu am preluat eu și cu alți colegi de-ai mei acest proiect. Am avut deci, un privilegiu unic, acela de a intra în posesia manuscriselor care m-au pus într-o legătură inconfundabilă cu viața, personalitatea, opera savantului. Am început să lucrăm sub coordonarea lui Petru P. Andrei împreună cu *Valeriu Florin Dobrinescu, Liviu Antonesei, George Bondor, Nicolae Râmbu, Nicu Gavriluță*, mai apoi de *Daniel Șandru* alături de colegi de la *Universitatea Alexandru Ioan Cuza*. Menționez excelenta colaborare cu prestigioasa *Editură Polirom*, condusă de *Silviu Lupescu*. Din '90 și pînă în prezent am dezvoltat acest proiect, și anume de a da viață unei activități intelectuale, universitare și culturale extraordinare. Am reușit ca pînă în anul 2000 să tipărim 10 cărți ale savantului, de la manuscrisele *Jurnalul, Memorialistică, Corespondență* (1993) și pînă la celelalte cărți ale acestuia precum: *Fascismul*, (1995), *Despre ideal, despre fericire, Discursuri parlamentare* (1996), *Sociologia Revoluției* (1998), *Filosofia valorii* (1997), *Sociologia generală* (1998), care și astăzi este un tratat reper pentru studenții de la sociologie, și pînă la *etică* (1999) sau *Confesiunile profesorului Petru P. Andrei* (1997). Această întreprindere culturală ne-a adus premiul „*Ion Petrovici*” al *Academiei Române*. Ulterior am continuat reeditarea acestei opere a savantului în colaborare cu colegul *Cătălin Bordeianu*, astfel încît, acum, la 20 de ani, putem spune că acest proiect este unul pe care l-am desăvîrșit în condiții foarte bune, prin *Opera Omnia*, în

ediția bilingvă română-engleză. Important este ca tînăra generație să se inspire permanent din această operă de excepție, pentru că Petre Andrei a fost cel mai mare sociolog și axiolog din perioada interbelică, care și-a propus să promoveze valorile. Spuneam că acesta a fost unul dintre cele mai mari proiecte de după 90, pe care am ajuns ulterior să îl și coordonez, care m-a ținut foarte aproape de domnul Petru P. Andrei și care mi-a lăsat și un testament spiritual, moral și instituțional, acela de a continua editarea operei tatălui său și de păstra obiectivele Fundației și ale UPA din Iași.

„Proiectul academic Petre Andrei” – alternativa învățămîntului de stat
 Un al *doilea proiect* pe care l-am inițiat în anul 1990, proiect demarat în cadrul Fundației Academice Petre Andrei a fost unul *academic*. Domnul Petru P. Andrei a avut în perioada imediat revoluției inspirația, împreună cu noi, cei care îi eram alături, de a accepta ideea unui învățămînt alternativ, a unei universități complementare celei de stat. Profesorul P. Andrei a părăsit din învățămîntul superior, plecînd de la Universitatea Alexandru Ioan Cuza prin demisie în 1983, pentru că era scîrbit de atitudinea unor colegi, pe care apoi i-a primit să predea cu generozitate la Facultatea de Drept a Universității Petre Andrei din Iași. A descoperit dosarul politic pe care îl fabricaseră unii din colegii săi și pe care l-au trimis la tovarășa Elena Ceaușescu solicitînd vehement scoaterea din învățămînt a lui Petru P. Andrei pentru că era fiul unui fost ministru carlist. Să nu uităm că Petre Andrei a fost ministrul Educației și Instrucțiunii Publice în perioada '38-'40. Petru P. Andrei a acceptat foarte greu în anii 89-90 să pună numele tatălui său unei universități care s-a inițiat în cadrul Fundației, a unei universități mai libere, mai mobile, dinamice, a unei universități care să deruleze programe și proiecte academice inspirate din opera Savantului Petre Andrei, cu o Facultate de Drept, una de Psihologie, Asistență Socială și Sociologie, de Științe Politice, sau studii Economice. Ca statut de universitate publică, ca parte a sistemului național de învățămînt, Universitatea noastră a fost înființată prin *Legea 408/2002*, în cadrul primului val în care au fost acordate acreditări facultăților și universităților private din România. Spuneam că, instituțional acesta este cel mai mare proiect ale vieții mele și unul dintre cele mai importante pentru Iași, care are prin universitatea pe care o conduc cea mai mare universitate privată din Moldova și una dintre cele mai importante instituții de învățămînt privat din țară, recunoscută și în plan european, deținătoarea *Cartei Erasmus*.

„Mi-am dedicat 20 de ani din viața mea pentru aceste proiecte”

În ceea ce mă privește, aș vorbi mai puțin despre persoana mea, pentru că în ultimii 20 de ani m-am dedicat întrutotul acestor două proiecte. În anii 90 am fost asistent universitar și cred că aș fi fost pensionat cu același grad didactic dacă nu venea revoluția. Am venit în Iași în 1969, intrând primul pe listă la Filosofie. Am făcut stagiul de trei ani la Liceul de Informatică Iași, liceu de elită la acea vreme, apoi am fost reținut la catedra de filosofie a UTI, la insistențele prof. Alfred Jeanrenaud, deși la absolvirea facultății, la insistența profesorului Petre Botezatu, am avut propunerea de a preda la Facultatea de Filosofie – Istorie. Dar survenise hotărârea de efectuare, pentru toți studenții, a stagiului „în producție”. Ulterior am devenit liderul studenților din Iași, poziție care m-a ajutat foarte în formarea mea. Spun asta, pentru că în anul 1992, vreme în care eram asistent la Universitatea Tehnică, când a fost propus în Senat dosarul meu de promovare pentru lector universitar, cei care m-au susținut cu vehemență au fost studenții și sindicatele studențești. A fost una dintre cele mai mari satisfacții ale mele, faptul că studenții nu m-au uitat în perioada în care toată lumea hulea pe toată lumea, iar profesorii fugeau de la o facultate la alta, pentru a-și imacula trecutul. După care am evoluat pe ierarhia academică, am optat să-mi continui cariera la Universitatea „Petre Andrei”, întrucât Rectorul fondator Petru P. Andrei m-a ținut lângă el, fiind cel mai apropiat colaborator, perioadă în care am fost vicerector ani de zile, iar din vara anului 2009 sînt rectorul confirmat de către miniștrii Ecaterina Andronescu și ulterior de Emil Boc, care gira în noiembrie și funcția de ministru al Educației și Cercetării. Asta, după ce din anul 2007 toți cei opt miniștri ai învățămîntului care s-au succedat la conducerea Ministerului au sancționat abuzurile și ilegalitățile unei conduceri impoștore, care urmărea să împingă UPA în afara legii, dacă nu intervenea și Guvernul în mod ferm. Soția mea este tot cadru didactic, lucrează foarte mult cu aplicație și cu plăcere pe proiecte europene, în domeniul asistenței sociale îndeosebi. Am două fete, de care sînt mîndru, Carla Claudia, care este șefa Departamentului de Știri de la TVR Iași și Anca Teodora care a absolvit Jurnalismul la A.I. Cuza. Nu întîmplător ambele fiice s-au dezvoltat profesional pe domeniul mass-mediei, al jurnalismului, pentru că tatăl meu a fost studentul academicianului Constantin Daicovici de la Universitatea Babeș Bolyai din Cluj și a fost jurnalist, director de ziar. Dar pentru că în perioada anilor 45-46 el făcea parte din grupul studenților maniști, care au intrat în altercații foarte violente cu grupul studenților bolșevici, comuniști din universitatea clujeană, i s-a instrumentat un dosar politic. Am avut ocazia ca acum cîțiva ani, la CNSAS, să studiez dosarul tatălui meu și să îmi dau seama cît de

mult a afirmat în cariera sa acest dosar politic fabricat în acea perioadă. Din acest motiv i s-a refuzat și rămânerea la catedra clujeană, a fost demis apoi din funcția de redactor șef al ziarului „Steaua Roșie” din Tîrgu Mureș și din cea de director al Liceului „Unirea” din Tg. Mureș.

1. De douăzeci de ani învățămîntul românesc de toate gradele se află în reformă. Ce s-a realizat, ce s-a reușit, ce s-a pierdut sau ce, sau cine a cîștigat, unde ne aflăm?

Este adevărat că de 20 de ani se fac căutări și în educație. Fiecare ministru cînd vine încearcă să își lege numele de reformă și vede acest proces într-o manieră personală, după un anumit model cultural sau educațional. Nu sînt de acord cu nici un fel de extremă acum, cînd după 20 de ani evaluăm învățămîntul românesc. Noi am moștenit, paradoxal, un învățămînt bun, chiar foarte bun. Era unul profund totuși, care producea, la sfîrșitul liceului, tineri, viitori studenți care aveau cunoștințe mult superioare omologilor din liceele, școlile occidentale. Acesta este adevărul. Poate s-a pus un accent prea mare pe o cultură generală vastă. Poate s-a acordat o atenție prea mare unor discipline, materii care nu aveau o consonanță directă cu piața practică. Hiba cea mai mare a fost într-adevăr politizarea învățămîntului, dar repet, ca profunzime și seriozitate învățămîntul nostru a fost unul care a produs olimpici. Am predat în învățămîntul preuniversitar, obligați de rigorile de atunci să avem planuri de lecții, bibliografie serioasă, metodică. În învățămîntul superior, acum, după 20 de ani o spun fără nici un fel de complex, că am uitat de corelarea învățămîntului cu cercetarea și producția. Am uitat de impozanța acestei sintagme. Nu e nimic rău în așa ceva. Nu sînt de acord cu detractorii sistemului educațional de pînă în 90. Noi am preluat o vîină foarte bună a învățămîntului românesc, la care au contribuit oameni de școală, de la Spiru Haret, Petre Andrei și alții, care au făcut reformele adevărate în sistemul românesc. Poate astăzi nu mai avem asemenea reformatori. Eu am un respect pentru toți cei care s-au derulat la conducerea ministerului, mai ales pentru cei care s-au preocupat responsabil de destinele învățămîntului preuniversitar și universitar. Nu sînt în schimb de acord cu ideea că învățămîntul românesc este unul necompetitiv, care nu produce specialiști, că este neperformant, fals și care nu produce elite. Nu sînt de acord cu așa ceva. Chiar actuala elită românească este și produsul sistemului educațional românesc, dincolo de școlile europene parcurse de unul sau de altul. Eu cred că trebuie să adoptăm o cale de mijloc, mediană, prin care să conjugăm toată experiența prin care am trecut în acești 20 de ani. Iar acest

lucru nu este unul foarte greu, să ne uităm cu un ochi la expertiza europeană și cu altul la potențialul și resursa de care dispunem, pentru că noi nu putem să adoptăm altă soluție decât adaptarea standardelor învățămîntului românesc la cele ale spațiului european. Am participat vara aceasta la două conferințe internaționale ale rectorilor, de la Vilnius – Conferința Internațională a Rectorilor (AIU) și Barcelona – Adunarea Generală a Rectorilor din Spațiul Euromediteranean și vreau să vă spun că toți rectorii sînt preocupați de adaptarea educației la societatea aflată într-o permanentă schimbare, la societatea cunoașterii, sînt preocupați de compatibilizarea programelor, de mobilitățile studențești și ale profesorilor. Eu zic că sistemul educațional românesc în ultimii 20 de ani a cîștigat foarte mult, pentru că este un învățămînt depolitizat, adaptat la standardele europene, care a reușit să păstreze identitatea spirituală a națiunii noastre. Cu ceva timp în urmă Andrei Pleșu comenta reflecțiile lui Jehuda Elkana, profesor la Havard, Oxford și fost rector al Universității Centrale Europene din Budapesta, care a vorbit despre cum trebuie să arate universitatea sec. XXI. În această viziune cred și eu că universitatea trebuie să se deschidă spre reflexia sistemologică. Să stimuleze cercetarea științifică, asumîndu-și riscurile de rigoare, să reformateze discursul didactic spre dezbateri, să contextualizeze umanistisc vorbind specializările injuste, să educe spiritul mental, să se poziționeze subtil între localism și curriculum-ul european, să încurajeze publicațiile științifice.

3. Domnule rector, UPA din Iași este o universitate „nouă” și la propriu și la figurat. Legislația actuală încurajează învățămîntul privat? Este învățămîntul privat universitar din România cealaltă față a performanței universitare?

UPA din Iași este într-adevăr o universitate nouă și la propriu și la figurat. S-a înființat ca inițiativă privată, are o istorie de 20 de ani, iar legislativ vorbind legea ei de înființare datează din 20 iunie/2002. Țin minte că la acea dată, cu o zi înainte, pe 19 iunie, eram la București cu un set de cărți din opera savantului Petre Andrei, cu niște autografe și gînduri de respect din partea lui Petru P. Andrei. M-am dus cu toate acestea și la președintele României de atunci pentru că legea noastră de înființare trecuse prin Parlament, de Camera Deputaților care era camera decizională. Țin minte că am schimbat cîteva vorbe cu președintele Iliescu despre Petru P. Andrei. Cei doi se cunoșteau foarte bine de pe vremea cînd primul din ei era prim secretar la Iași. La plecare am făcut o remarcă și anume că dacă trăia dl. Andrei a doua zi, pe 20 iunie ar fi împlinit 80 de ani. Printr-un gest

exemplar de respect față de ce a făcut Petru P. Andrei față de savantul Petre Andrei și față de instituția pe care a condus-o, președintele de atunci a solicitat ca dată de semnare a decretului să fie de 20 iunie. Vreau să vă spun că în anii 90 erau câteva sute universități private care așteptau să fie acreditate, însă doar 20 dintre acestea au întrunit toate standardele CNEAA. Cum spunea dl. Andrei, erau tot felul de buticuri academice, SRL-uri, SA-uri, ONG-uri, pentru că nu exista legislație academică. Era un haos și un vid legislativ. Prima lege care a reglementat și a făcut ordine în sistemul educațional privat românesc a fost Legea 88/1993, ale cărei efecte s-au simțit în primul val de autorizații provizorii acordate în '95-'96. Însă am avut nevoie de încă câțiva ani pentru acreditarea și celorlalte specializări, pentru că această lege, draconică de altfel, presupunea producerea de dovezi cuantificabile care să ateste că la trei categorii universitatea are capacitate instituțională funcțională. În primul rând trebuia să dovedim că avem corp profesoral propriu, cu carte de muncă, nu colaboratori, din care un sfert să fie conferențieri și profesori, ceea ce era foarte greu pentru acea perioadă. Al doilea standard, o bază materială proprie modernă și performantă, iar în ultimul rând trei promoții de absolvenți trebuiau să susțină examenele de licență în fața unor comisii exclusiv formate din profesori de la universități de la stat, și să obțină peste 50% promovabilitate. Ce au urmat în anii următori, cel puțin pentru noi ca instituție, după decesul lui Petru P. Andrei în 2002, a fost exact ca în Fîșia Gaza. Au urmat opt ani de instabilitate instituțională, provocată de un grup de indivizi certați cu legislația academică, cu morala și cu respectul, care au vrut să transforme proiectul „Petre Andrei” într-o afacere de familie și o tarabă de diplome, miza fiind patrimoniul (imobilul) universității. Mă bucur că studenții au fost alături de noi, pentru că au fost opt ani foarte grei, cu peste 200 de procese, am avut de-a face cu niște procesomani, cu oameni care nu au înțeles că această instituție, chiar dacă e privată, este de utilitate publică. Nu poți să transformi universitatea într-o tarabă, într-un S.A. și să îi sfîrteci patrimoniul și să îl duci acasă. Nu pot accepta așa ceva, pentru că împreună cu dl. Andrei am gîndit acest proiect asemeni unui „Mic Oxford al României”. Legislația academică din România este una aspră, dură, dar este bine că ea funcționează, pentru că și acum sînt universități care funcționează în afara legii și care ne fac deservicii și nouă, celor care am luptat pentru normalitate și legalitate.

UPA din Iași, singura instituție de învățămînt privat care are sindicat.

4. Astăzi învățământul privat din România oarecum s-a stabilizat. Adică, se poate vorbi de instituții cu profil definit. Una dintre acestea este și UPA din Iași. Prin ce se deosebește universitatea pe care o conduceți de celelalte instituții universitare?

Are o anumită istorie, distinctă, inconfundabilă. Vreau să vă spun că conflictul intern de care vă vorbeam a constituit jurisprudență pentru legislația academică românească, pentru că instituțiile statului, plecând de la experiența și de la situația existentă la UPA din Iași, s-au pronunțat pe lege și, atunci când vorbim de Înalta Curte de Casație și Justiție și Curtea Constituțională, sentințele devin jurisprudențe. Mă bucură faptul că dincolo de avatarurile prin care am trecut și dincolo de această perioadă urâtă am reușit să dovedim că acțiunea noastră a fost una legală și că instituțiile statului au apărut valorile educației și le-au extins la nivelul național al sistemului de învățământ privat. Asta ar fi o chestiune care pentru unele universități private este cu siguranță deranjantă. Important e că noi, față de alte instituții din mediul privat, nu acceptăm ca universitățile private să se transforme în feude academice. Nu voi accepta niciodată ca o universitate privată, după ce a fost acreditată, să sfideze legea și instituțiile care ne-au dat abilitatea să funcționăm. Mai este o chestiune care ne diferențiază de ceilalți. Sîntem poate singura instituție care are un sindicat. În 2003 am acceptat înființarea unui *sindicat al cadrelor didactice și apoi al personalului nedidactic de la UPA din Iași*. Pentru mine, personal, sindicatul condus de *Sorin Bocancea* a reprezentat cea mai mare forță care m-a inspirat în toți acești ani. Nu întîmplător Sindicatul UPA din Iași este afiliat la Federația ALMA Mater. Dincolo de asta ne diferențiem prin oferta educațională, *prin seriozitatea actului didactic*, prin faptul că avem numai specializări și facultăți acreditate și autorizate și prin imobilul universității care este cel mai impozant din Iași și poate din întreaga Moldova. Un alt atu al nostru îl reprezintă și faptul că deținem *Carta Erasmus*, pentru că sînt doar patru sau cinci universități private posesoare ale acesteia, și parteneriatele pe care instituția noastră le are încheiate cu mediul de afaceri, cu autoritățile locale din toată Moldova, cu judecătorii, cu bănci, parteneriate care înseamnă oportunități pentru studenții noștri de a pune în practică cunoștințele dobîndite la cursuri. Și mai este un aspect important care ne diferențiază de competitorii noștri, și anume că un studiu recent făcut de firma *Management Kienbaum*, publicat în revista „Capital”, situa Universitatea Petre Andrei din Iași pe *locul șase* în topul universităților din România, pe criteriul cel mai important, cel al *inserției studenților pe piața muncii*. Pentru mine este măsura supremă dacă vreți, nu neapărat acest

studiu ci părerea angajatorilor cu privire la calitatea învățămîntului de la UPA din Iași.

5. Domnule rector, măsura unei universități se regăsește în calitatea programelor de învățămînt, calitatea cadrelor didactice și nu în ultimul rînd calitatea absolvenților. UPA din Iași pe o scară valorică unde se poziționează?

Da, funcțiunea unei universități este, cum spunea și Petre Andrei savantul, aceea de a forma studenți, aceea de a le induce acestora informații, cunoștințe, de a le transmite plăcerea, apetitul, dorința de cunoaștere, de informare, de studiu. De aici și nevoia de cadre didactice bine informate și care au talent psihopedagogic. De fapt, chiar în cadrul universității noastre avem o facultate acreditată, de profil psihopedagogic. De aici și aplecarea noastră, nu numai spre volumul de informații, sau cîtă informație transmitem studenților, ci și spre calitatea și noutatea acestor informații. Așadar UPA din Iași se poziționează acolo unde ne-a fixat studiul realizat de *Kienbaum Management* pentru revista *Capital* și sperăm să rămînă în topul universităților românești europene. Aș menționa faptul că m-am înconjurat de profesori formați la școala elitelor, la valorile promovate de universitățile europene. „*Celula de criză*” sau „*grupul revoluționar*” care a funcționat la etajul 11 al UPA a avut în permanență în vedere asemenea valori: dreptate, adevăr, justiție, legalitate, moralitate în spațiul academic al UPA. *Sorin Bocancea* a determinat comunitatea academică să adere la aceste valori și să repudieze comportamentele anomice, *Cristian Antonie Bocancea* a asigurat acuratețea demersurilor instituționale ale acțiunilor noastre, *Neagu Eugen Popescu*, doamna *Cezarina Gaju* și *Dan Drugă* ne-au reprezentat exemplar în acțiunile juridice, *Daniel Șandru* a asigurat poziționarea publică, mediatică a demersurilor noastre. Echipa a fost completată de oameni devotați, precum cancelarul *Tudor Pitulac* și decanii *Mihail Baciu*, *Cătălin Bulgariu*, *Ancuța Daniela Tompea*, *Mariana Caluschi*, *Alexandru Trifu*, care au asigurat funcționarea legală a UPA din Iași.

„UAIC a reprezentat un reper pentru mine ca model de funcționare și administrare instituțională.”

6. Universitatea Al. I. Cuza este mai mult decît un reper pentru dumneavoastră, este chiar un „ideal”. Cum vedeți conviețuirea universitară pe același loc peste douăzeci de ani?

Și eu și alți colegi sîntem absolvenți ai Universității Al. I. Cuza. Pentru mine Universitatea Al. I. Cuza este mediul academic în care intru și astăzi cu

LIBRIS | We know books

multă pioșenie pentru că nu pot uita cei patru ani de facultate pe care i-am parcurs, acolo m-am format, acolo m-am pregătit, acolo m-am desăvârșit. Nu pot uita șansa acesta de a avea profesori universitari de excepție, personalități în adevăratul sens al cuvântului. Am avut privilegiul de a-l avea ca profesor pe regretatul *Petre Botezatu*, fondatorul Școlii de Logică ieșene, unde mi-am dat și lucrarea de licență sub îndrumarea domniei sale. Nu pot uita faptul că l-am avut ca profesor pe regretatul Ernest Stere, un profesor remarcabil de Istoria filosofiei, Etică și axiologie, Istoria Doctrinelor Morale.

L-am avut ca profesor pe regretatul *Vasile Pavelcu*, fondatorul Școlii Psihologice ieșene. Pașii mi i-a îndrumat la doctorat profesorul *Teodor Dima*, care a format și coordonat licențe și doctorate pentru foarte mulți colegi de ai mei. De fapt, domnul academician Dima a rămas inconfundabil în conștiința comunității noastre academice pentru că atât domnia sa cât și foarte mulți foști profesori de ai mei de la Facultatea de Filosofie au predat ani de-a rândul la Universitatea Petre Andrei din Iași. După 20 de ani o spun deschis că mulțumesc corpului profesoral de la Universitatea Al. I. Cuza, de la toate facultățile și specializările acreditate, le mulțumesc acum peste timp, deoarece nu pot uita ca acești colegi că au făcut acest lucru cu devotament și profesionalism. Dacă nu era activitatea acestor colegi, specializările și facultățile noastre nu erau acreditate. Asta este o prima precizare. Într-adevăr, UAIC ca funcționare și ca model de administrare instituțională, mai ales că am fost studentul acestei universități, pentru mine a reprezentat un reper. În toți acești 20 de ani de acreditare și așezare instituțională m-am consultat în permanență cu cadrele didactice și conducerea UAIC. În acest sens a fost un ideal de a ne apropia de performanțele Universității Cuza. Coabităm, zic eu, complementar cu UAIC, am o relație colegială cu ceilalți rectori, participăm la acțiuni comune în special cu UAIC, pe acest palier funcționează un comportament academic instituțional colegial. În rest, există o singură inhibiție, în Carta Universității AL. I. Cuza exista o interdicție ca profesorii să predea la alte universități, considerate concurente. Respect decizia Cartei UAIC și n-o comentez, deși m-aș bucura să beneficiaz de expertiza și profesionalismul unor profesori ai UAIC.